

Arrest

**nr. 149 734 van 16 juli 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 maart 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 maart 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 maart 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 september 2013.

1.3. Op 14 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 27 januari 1975 in Saft al Laban, een dorp in de provincie Al Minya. U stelt een orthodox, Koptisch christen te zijn. Als redenen voor uw vertrek uit Egypte haalt u het volgende aan.

Op 23 juli 1997 behaalde u uw licentiaatsdiploma rechten. Diezelfde avond werd u door een officier van de gerechtelijke politie van Al Minya gearresteerd. De aanleiding voor de arrestatie kent u niet, vermits u nooit officieel in beschuldiging werd gesteld. U werd verhoord, vernederd maar ook mishandeld. Na drie à vier dagen bent u opnieuw vrijgelaten. Ook uw ouders werden op 1 oktober 1997 om een tot nog toe onbekende reden gearresteerd en gedurende twee à drie dagen vastgehouden door de gerechtelijke politie.

Op 5 februari 2007 wilde u lid worden van de politieke partij "Al Hizb al-Distouri" en trok u met uw politieke ideeën naar de oprichter van de partij, de heer Hamade Mahmoud Amar in Samalut. Omdat hij u ervan beschuldigde de rechten van de Kopten te verdedigen en samen met de befaamde advocaat en activist binnen de Koptengemeenschap, de heer Najeeb Jibrahil, in Shoubra de reputatie van Egypte in het buitenland te willen bezoedelen, gaf hij u aan bij de Egyptische Staatsveiligheid. Daar werd u onder lichte dwang gevraagd om de kerken te bespioneren, hetgene u gedurende elf maanden ook effectief deed. Pas op aangeven van de Egyptische Staatsveiligheid stopte u hiermee. In 2008 richtte u vervolgens de organisatie "Nour Al Hakh" op onder het voorwendsel bijstand te verlenen aan de minder bedeelden. De ware toedracht achter deze organisatie bestond er echter in financiële steun te bieden aan de kerken bij hun renovaties. Op die manier poogde u zich van uw schuldgevoel gespioneerd te hebben, te verlossen en uw gemeenschap te helpen. De organisatie bevond zich op het gelijkvloers, zelf woonde u op de eerste verdieping. In hetzelfde gebouw huisde overigens ook uw advocatenkantoor waar u vanaf 1999 tot zes maanden voor uw vertrek naar België werkzaam was.

In 2011 verkregen u en uw moeder een Schengenvisum op uitnodiging van uw broer E.(...) A.(...) die legaal in Nederland verblijft. Op 29 januari 2011 reisden jullie samen naar Amsterdam, Nederland. Ondanks informatie te hebben ingewonnen over de verblijfsmogelijkheden aldaar, keerden jullie op 22 februari 2011 terug naar Egypte.

Op 12 augustus 2011 kwamen twee lokale moslims, A.(...) M.(...) R.(...) en M.(...) K.(...) S.(...) bij uw organisatie langs om 50.000 Egyptische pond te eisen als financiële steun voor hun moskee maar u weigerde. Om de druk op te voeren vielen zij tien dagen later uw organisatie aan. U werd uitgescholden voor ongelovige, geslagen en een deel van de organisatie werd in brand gestoken. Omdat u gewond raakte, moest u twee dagen in het ziekenhuis blijven. Op 24 augustus 2011 diende u klacht in bij de politie.

Op 8 oktober 2011 keerden dezelfde personen naar uw organisatie terug. Ditmaal staken zij het volledige gebouw in brand. Opnieuw werd u uitgescholden, geslagen en tevens verplicht vier blanco cheques te ondertekenen. Na een ziekenhuisopname van drie dagen diende u wederom klacht in bij de politie en verliet u uw geboortedorp. U verhuisde naar uw tante in een dorp genaamd Tehel El Amide waar u tot op de dag van uw vertrek naar België gebleven bent. Naar aanleiding van uw twee klachten gericht tegen bovenstaande personen startte een rechtszaak voor de Correctionele Rechtbank van Al Minya. Bij gebrek aan bewijsmateriaal of getuigen werden zowel A.(...) M.(...) R.(...) als M.(...) K.(...) S.(...) evenwel vrijgesproken.

Op 27 november 2011 werd u plotseling zelf gedagvaard door de nationale veiligheidsdienst om informatie te verschaffen over de financiële bronnen van uw organisatie. Zo vernam u van uw vader die u hier drie dagen later telefonisch vanop de hoogte bracht. U vermoedt dat bovengenoemde personen een klacht tegen u indienden.

Op 23 maart 2012 reisde u per vliegtuig naar België met uw eigen paspoort en een Schengenvisum. Diezelfde dag werd u een tweede dagvaarding gestuurd. Zo hoorde u een week na uw aankomst in België van uw vader.

Op 14 april 2012 werd u door de Correctionele Rechtbank van Al Minya bij verstek veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf op basis van valse aangifte. Dit kwam u echter pas midden mei te weten via uw familie waarnaar het vonnis werd doorgestuurd.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw originele reispas, uw lidkaart van de balie van advocaten, een elektronisch vliegtuigticket (heen/terug), een verklaring van de kerk d.d. 27 mei 2012, twee processen-verbaal van 22 augustus 2011, een medisch rapport van 22 augustus 2011, een procesverbaal d.d. 10 oktober 2011, een medisch rapport d.d. 10 oktober 2011, een medisch attest d.d. 18 november 2011, een proces-verbaal d.d. 24 november 2011, een dagvaarding d.d. 27 november 2011, een politionele oproepingsbrief d.d. 22 maart 2012, een vonnis d.d. 14 april 2012, een bijlage aan het vonnis d.d. 14 februari 2012, twee ontvangstbewijzen van een afschrift van het origineel d.d. 28 mei 2012, medische attesten afgeleverd in België, verschillende foto's, internetartikelen over de algemene situatie van de christenen in Egypte en een zelfgeschreven gedicht.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de problemen die u net als uw ouders kende met de Egyptische Staatsveiligheid in 1997 (CGVS, p.4 & pp.16-18) en met de Egyptische autoriteiten in 2007 (CGVS, pp. 4-5, p.12 & pp. 18-19) geen aanwijzing zijn dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In 1997 werd u drie à vier dagen aangehouden om onbekende redenen – u vermoedt dat het omwille van uw religie was-, u werd niet in beschuldiging gesteld en zonder meer vrijgelaten. In 2007 zou u zijn opgeroepen door de autoriteiten en verplicht zijn geweest gedurende een klein jaar informatie over de Koptische gemeenschap door te spelen. Na een klein jaar hebben ze gezegd dat u dit niet meer moest doen en hebt u hier verdere problemen door ondervonden. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet alleen het land op 29 januari 2011 op een legale manier verliet om uw broer E.(...) in Nederland te bezoeken, ook diende u gedurende die periode geen asielaanvraag in. Gepolst naar de reden hiervoor, beweert u dat jullie priester jullie aanraadde asiel aan te vragen in België omdat men daar religieuzer was. Doorgevraagd naar hoe het komt dat u dan niet naar België bent gereisd om alhier asiel aan te vragen, haalt u aan dat uw schoonzus ermee dreigde jullie aan te geven omdat jullie alzo geen respect zouden tonen voor het Nederlandse visum waar zij waarborg voor stond. Daarop keerde u in februari 2011 terug naar Egypte, overigens ook omdat uw vader nog alleen in Egypte zat (CGVS, pp.7-9). Dat u geen asiel heeft aangevraagd toen u in 2011 in Nederland was en vervolgens vrijwillig bent teruggekeerd naar Egypte, laat allerm minst toe te concluderen dat u nog een vrees voor vervolging door de Staatsveiligheid koesterde of dat bovenstaande problemen uw laatste vertrek uit Egypte zouden kunnen verantwoorden. Ook ontbreekt elke indicatie dat hieruit voor u persoonlijke problemen voortvloeiden. Bovendien bent u na deze incidenten respectievelijk nog meer dan veertien en vijf jaar in Egypte gebleven (CGVS, p.15). In die periode kon u ook een paspoort bekomen en het land legaal uitreizen. Er zijn dan ook goede redenen om aan te nemen deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen.

Vervolgens verklaart u in Egypte problemen te kennen met twee lokale moslims, A.(...) M.(...) R.(...) en M.(...) K.(...) S.(...). In een poging u af te persen vielen zij zowel op 22 augustus 2011 als op 8 oktober 2011 uw vereniging aan. U diende twee klachten in maar bij gebrek aan bewijslast of getuigen kregen zij de vrijspraak. Op 14 april 2012 stelt u tot drie jaar gevangenisstraf te zijn veroordeeld door de Egyptische autoriteiten. Volgens de officiële beschuldiging had u valse verklaringen afgelegd lastens bovengenoemde personen en zo de staat overlast bezorgd. U vermoedt echter dat het de twee lokale moslims waren die een klacht tegen u hadden neergelegd. Bij terugkeer naar Egypte vreest u te worden gearresteerd of te worden gedood (CGVS, pp.19-32). De verklaringen die u aflegt om uw vrees aannemelijk te maken, zijn evenwel weinig geloofwaardig.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat u Egypte na de eerste dagvaarding op 27 november 2011 probleemloos op legale wijze met een Schengenvisum (afgiftedatum 07/03/2012) verlaten heeft (CGVS, p.15). Dit toont allerm minst aan dat u problemen zou kennen met de Egyptische autoriteiten. Indien u werkelijk gevisieerd zou worden door de Egyptische autoriteiten is het ongeloofwaardig om uw land van herkomst op legale wijze te verlaten, te meer er op de dag van uw vertrek op 23 maart 2012 een tweede dagvaarding werd uitgevaardigd (CGVS, p.15 & p.26). Ook het feit dat u na de voorgehouden veroordeling op 14 april 2012 probleemloos in contact staat met de Egyptische ambassadeur in België om te pleiten voor de rechten van de Kopten en zelfs geregistreerd zou zijn bij de Egyptische ambassade in Brussel (CGVS, p.13 & pp.30-31), valt allerm minst te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie ten aanzien van de Egyptische autoriteiten (p.13 & p.31).

Over de authenticiteit van het vonnis d.d. 14 april 2012 kan bovendien ernstig getwijfeld worden. Niet alleen staat nergens vermeld krachtens welk artikel u precies tot drie jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. Het hoeft geen betoog dat elke rechterlijke uitspraak zijn grondslag vindt in een specifiek wetsartikel en dit op het vonnis vermeld wordt. Ook dient een vonnis steeds met redenen omkleed te worden. Hoewel er wordt verwezen naar pleidooien en geraadpleegde documenten, worden deze geenszins gespecificeerd. Dat de rechtbank “er zeker van is” dat u de heer R.(...) M.(...) M.(...) zonder enkel recht beschuldigd heeft en daardoor bij de autoriteiten overlast heeft veroorzaakt, is hoegenaamd geen afdoende motivering. Opmerkelijk is voorts dat de datum op het eigenlijke vonnis niet strookt met de datum op de bijlage bij het vonnis. Waar het eigenlijke vonnis dateert van 14 april 2012, staat in de bijlage aan het vonnis vermeld dat het in openbare zitting werd uitgesproken op 14 februari 2012. Het bovenstaande in acht genomen, rijzen er ernstige twijfels over de authenticiteit van het door u neergelegde vonnis d.d. 14 april 2012 en komt de oprechtheid van uw verklaringen in het gedrang. Bovendien kan met het blote oog worden vastgesteld dat de stempels op het vonnis, waarop nochtans met balpen is geschreven, ingescande stempels zijn.

Voorts moet worden opgemerkt dat u geen enkel ander bewijs voorlegt in verband met uw asielrelaas terwijl u nochtans ook melding maakt van twee brandstichtingen op uw vereniging en tal van andere gerechtelijke documenten. Zo blijven uw verklaringen met betrekking tot de rechtszaak die tot de vrijpraak van de twee moslims leidde, slechts bij een blote bewering. U die nochtans aangeeft gedurende deze rechtszaak zelf als advocaat te zijn opgetreden, slaagt er niet in andere bewijzen over te maken die deze gerechtelijke procedure kunnen staven. Dat u geen kopie kan krijgen van hun vrijpraak omdat dat vonnis persoonlijk betrekking heeft op de twee moslims, kan bezwaarlijk overtuigen. Zowel als aanklager als advocaat in uw eigen zaak mag verwacht worden dat u toegang had tot de gerechtelijke documenten in deze (CGVS, p.25). Evenmin maakt u de klacht van de twee moslims over die voorafgaandelijk aan het vonnis d.d. 14 april 2012 tegen u zou zijn neergelegd. Daartegenover brengt u louter uw eigen processen-verbaal ten berde die overigens volledig op uw eigen verklaringen gebaseerd zijn. In uw geval kan redelijkerwijs verwacht worden dat u tevens bovengenoemde documenten zou moeten kunnen aanbrengen. Bovendien moet ook met betrekking tot de processen-verbaal worden vastgesteld dat de stempels op deze documenten, hoewel ook hier weer met balpen beschreven, duidelijk ingescand zijn.

Ook het feit dat u pas vijf maanden na het incident op 8 oktober 2011 besloot uw land te verlaten, plaatst vraagtekens bij de ernst en oprechtheid van de voorgehouden vrees voor vervolging door de twee moslims (CGVS, p.11). U gevraagd waarom u nog enkele maanden bij uw tante bent gebleven, stelt u dat u de tijd nodig had om uw visum te regelen (CGVS, p.29). Uw verschoningen kunnen uw langdurig verblijf van oktober 2011 tot maart 2012 evenwel niet verantwoorden. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft, kan immers verwacht worden dat hij zo snel als mogelijk het land ontvlucht en beroep doet op internationale bescherming. Dat u zo lang wachtte vooraleer het land te verlaten, laat veeleer uitschijnen dat er van een dergelijk ernstig conflict met de twee lokale moslims geen sprake is. U stelt weliswaar dat u zich schuilhield bij uw tante (CGVS, p.4, p.7 & pp. 19-20), maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u elke zondag naar de kerk bleef gaan (CGVS, p.23).

Vervolgens wordt het weinig geloofwaardige karakter van uw verklaringen onderstreept door het feit dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over de incidenten van 22 augustus 2011 en 8 oktober 2011, noch over de dagvaarding van 27 november 2011 (vragenlijst CGVS d.d. 26 maart 2012, pp.2-3). Nochtans blijkt uit de vragenlijst dat u uw asielrelaas kon toelichten. Expliciet gevraagd wat uw vrees was bij een eventuele terugkeer vermeldde u slechts dat u op 23 juli 1997 gearresteerd bent, nadien psychische aanvallen kreeg en vreesde in een psychiatrische instelling terecht te komen zonder op te merken dat u tweemaal werd aangevallen door bovengenoemde moslims en eenmaal werd gedagvaard nadat zij een klacht tegen u indienden. Gevraagd wat uw vrees was bij terugkeer haalde u enkel een vrees aan verplicht te worden een traditionele behandeling voor uw psychische aandoening te moeten ondergaan (vragenlijst d.d. 26 maart 2012, pp.2-3). Ook toen u de kans kreeg om nog iets aan uw relaas toe te voegen, liet u dit echter onbenut. U blijkt dan ook ruimschoots de mogelijkheid te hebben gehad om uw problemen met de twee lokale moslims te vermelden. Ook het loutere bestaan van uw organisatie die toch van belang is voor de uiteenzetting van uw asielrelaas heeft u zonder enige nuance ontkend. Dit betreft een gegeven dat u plotseling opwerpt tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS, p.4, p.7, p.12 pp.19-21, pp.24-26 & pp.29-31). Zulke discrepanties laten weinig ruimte geloof te hechten aan het door u ingeroepen vluchtrelaas. Geconfronteerd met alle voorgaande lacunes, vergoelijkt u dat u bang was dat er informatie zou worden uitgewisseld tussen de Belgische en Egyptische Staatsveiligheid. Door uw asielaanvraag te baseren op louter humanitaire redenen, wilde u uw familie voor toekomstige problemen behoeden. Daarbovenop wilde u vermijden de Egyptische Staatsveiligheid te hebben aangeklaagd bij de Belgische asielinstanties in het geval u naar Egypte zou worden teruggestuurd (CGVS, p.5 & p.29). Uw uitleg kan echter niet afdoende overtuigen. Daar deze zaken zeer cruciale elementen vormen in de beoordeling van uw vrees bij terugkeer, is het niet geloofwaardig dat u deze gegevens slechts voor de eerste keer aanhaalt op het CGVS.

Ook de door u voorgelegde medisch-psychologische verslagen werpen geen ander licht werpt op bovenstaande inschatting van uw asielmotieven. Het psychisch lijden, zijnde ernstige vitale depressie en PTSD, wordt niet in vraag gesteld. Doch, rekening houdend met de inhoud van de verslagen, dient na analyse van het gehoorverslag te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Er is dan ook geen enkele indicatie dat u tijdens het gehoor moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau of dat deze moeilijkheden een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten. Deze attesten zijn dan ook geenszins van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen kunnen herstellen en wijzigen de inschatting van uw asielmotieven dan ook niet.

Bovendien mag verwezen worden naar het feit dat een medisch-psychologisch verslag geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij zijn psychologische moeilijkheden

opliep of ontwikkelde. De psycholoog doet vaststelling betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn/haar bevindingen kunnen er vermoedens zijn over de oorzaak van de opgelopen (lichamelijke en/of mentale) "blessures". Zij kunnen echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen wanneer of waarbij deze werden opgelopen. Zo schuift u bij Dr. De Loecker David uw traumatische jeugd naar voren, gekenmerkt door een uitgesproken agressie door uw vader. Tijdens het gehoor op het CGVS maakte u hiervan helemaal geen gewag. Ook ten overstaan van de GZ – psycholoog mevrouw Marit geeft u aan dat uw psychische problemen reeds begonnen rond uw 15e, terwijl u op de zetel van het CGVS rapporteert een eigen advocatenbureau te hebben gehad van 1999 tot 2011 (CGVS, p.11).

Verder verwijst u naar de politieke activiteiten die u sedert uw aankomst in België heeft uitgeoefend. Zo neemt u deel aan betogingen en heeft een Egyptische satellietzender u gefilmd toen u 22 slogans reclameerde tegen de Moslimbroeders. Ook op Facebook noemt u zichzelf een actieve opposant van het regime van president Mursi (CGVS, pp.12-13 & p.31). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België individueel vervolgd bent geweest door de Egyptische autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Egyptische autoriteiten stond, kan er rekening houdend met uw profiel en achtergrond, redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Egyptische autoriteiten uw handelingen na uw vertrek uit Egypte niet op de voet gevolgd hebben, en derhalve niet op de hoogte zijn van uw acties in België. U slaagt er niet in het tegendeel aan te tonen. Bovendien zijn er geen aanwijzingen dat de aangehaalde activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de Egyptische overheden.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakt u gewag van de algemeen slechte situatie voor Kopten in Egypte en verwijst u naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties dienaangaande (CGVS, p.9 & p.30). Zonder deze problematiek te betrekken op uw individuele en persoonlijke situatie volstaat het echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De enige aanwijzing die u hiertoe aanhaalt betreft het feit dat uw familie (nvr. uw ouders, uw broer en diens gezin) na uw vertrek uit Egypte het huis in Saft al Laban verlaten hebben, in het dorp Atsa zijn ondergedoken alsook dat uw broer zijn werk preventief ontvlucht is nadat de Kopten vervolgd en bedreigd werden tijdens de betogingen van de Moslimbroeders in Rabia al-Adawiya en Al Nahda. Ondanks uw verklaring dat uw familie geen problemen meer gekend heeft in Atsa (CGVS, p.29), stelt u dat het niet goed met hen gaat. Telkens u hen telefoneert, bent u bang dat iemand van hen vermoord wordt. Zelfs indien zij effectief problemen zouden hebben, zouden zij u dit niet vertellen om u niet ongerust te maken (CGVS, p.14). Men kan zich de vraag stellen in hoeverre uw familie in hun opzet slagen u niet ongerust te willen maken door welbewust informatie achter te houden. In het kader van de voorbereiding van uw asielaanvraag lijkt het overigens des te logischer dat uw ouders u hierin zouden willen bijstaan door u zo goed mogelijk van alles op de hoogte te stellen. Bijgevolg haalt u onvoldoende concrete elementen aan dat uw familieleden momenteel persoonlijk gevisieerd worden en/of u ten gevolge hiervan persoonlijke problemen zou kennen. Bovendien verblijven uw ouders, uw broer en diens gezin intussen nog steeds allemaal in Egypte en dit zonder zelf persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p.14 & p.29).

Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte zonder deze te betrekken op uw individuele en persoonlijke situatie, volstaat verder niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij

christelijke doelwitten worden geïsoleerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om, op basis van uw vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Tot slot dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd.8 april 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geïsoleerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geïsoleerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Caïro) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie geïsoleerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de documenten die u hebt voorgelegd; deze zijn niet van die aard dat zij de eerder aangehaalde motiveringen kunnen weerleggen. Uw originele paspoort heeft slechts betrekking op uw

identiteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. Uw lidkaart van de balie van advocaten houdt louter verband met uw professionele activiteiten in Egypte, het elektronisch vliegtuigticket (heen/terug) louter met uw beoogde reisperiode. Geen van beiden doet echter geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het vonnis d.d. 14 april 2012, de bijlage aan het vonnis d.d. 14 februari 2012, het medische attest afgeleverd in Egypte op datum van 18 november 2011 en de medische attesten afgeleverd in België, werden hierboven reeds besproken. Wat betreft de processen-verbaal van 22 augustus 2011, 10 oktober 2011 en van 24 november 2011, de dagvaardingen van 27 november 2011 en 22 maart 2012, de twee ontvangstbewijzen van een afschrift van het origineel d.d. 28 mei 2012 alsook de medische rapporten van 22 augustus 2011, 10 oktober 2011 en van 18 november 2011, dient opgemerkt te worden dat het voorleggen van dergelijk documenten gepaard dient te gaan met geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen niet het geval is. Hetzelfde geldt voor de verklaring d.d. 27 mei 2012 afkomstig van de priester. Bovendien betreft dit geenszins een officieel document. De verschillende internetartikels hebben betrekking op de algemene situatie van de Kopten in Egypte en doen geen uitspraak over uw persoonlijke asielrelaas. Ook de verschillende foto's en het zelfgeschreven gedicht hebben geen toegevoegde waarde aangezien zij de beoordeling van uw asielrelaas niet kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst verzoeker er in een eerste onderdeel op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn profiel, namelijk dat hij een Koptisch christen is afkomstig uit Egypte, op zich niet betwist. Verzoeker laat gelden dat hij lange tijd gepoogd heeft te leven in Egypte met de dagelijkse discriminatie en pesterijen. Hij bevestigt dat de incidenten in 1997 en ook in 2007 voor hem zeer zeker nooit een aanleiding zijn geweest om het land te verlaten. Zelfs na de incidenten met de lokale moslims bleef hij geloven in het overleven in Egypte. Het was pas wanneer hij geconfronteerd werd met de tweede dagvaarding dat verzoeker naar eigen zeggen geen uitweg zag. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat zijn verklaring niet te rijmen valt met een gegronde vrees, meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal onredelijk is en het lokale aspect van zijn asielrelaas negeert. Verzoeker voert aan dat de problemen van de Koptische christenen eerder lokaal van aard zijn, zoals ook het rapport en de bestreden beslissing duidelijk aangeven. Het valt naar mening van verzoeker dus wel degelijk te rijmen met een gegronde vrees dat hij contacten heeft met de Egyptische ambassadeur. Verzoeker verduidelijkt dat hij wordt geconfronteerd met een vervolging die niet zozeer uitgaat van de Egyptische autoriteiten maar eerder van lokale machtshebbers en veiligheidsdiensten. Vanuit die optiek bestaat de vervolging er niet in dat hij rechtsreeks door de centrale autoriteit wordt vervolgd maar door lokale entiteiten, die onrechtstreeks ervoor zorgen dat hij gedagvaard en veroordeeld wordt, aldus verzoeker, die blijft volharden dat het door hem neergelegde vonnis een authentiek stuk is en laakt dat het Commissariaat-generaal geenszins de authenticiteit van dit vonnis op grondige wijze heeft nagegaan. Verzoeker betoogt in dit verband dat het feit dat er sprake zou kunnen zijn van ingescande stempels niet belet dat het vonnis authentiek is en dat ook in België kopieën van vonnissen worden afgeleverd waarop met balpen is geschreven.

In een tweede onderdeel verwijst verzoeker naar de conclusies van de Britse immigratiediensten in haar rapport betreffende Egyptische christenen van 14 juli 2014. Verzoeker stelt dat dit rapport duidelijk aangeeft dat er wel degelijk sprake is van vervolging voor Koptische christenen en dit voor wat betreft de christenen die niet in de grote steden wonen enerzijds en specifieke categorieën van christenen anderzijds. Welnu, verzoeker meent dat hij inderdaad afkomstig is uit een gebied buiten een grote stad waar er effectief religieus geweld heeft plaatsgevonden en voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in gebreke is gebleven om dit gegeven naar behoren te onderzoeken en louter verwijst naar de algemene stelling dat er inderdaad veel geweld is geweest maar dat het nu beter is, zonder in te gaan op de gegevens van geweld in zijn woonplaats zelf, terwijl de Britse immigratiediensten zulks een afweging net heel belangrijk vinden. Verzoeker meent dat hij ook in een specifieke categorie van christenen kan worden geplaatst, namelijk *"persons who are involved in*

construction/repair of churches that have been the target of an attack". Hij wijst er te dezen op dat hij uitdrukkelijk heeft gesteld dat zijn organisatie instond voor het verzamelen van fondsen teneinde de renovatie van kerken te financieren. Ook dit aspect komt helemaal niet aan bod in de bestreden beslissing terwijl het net decisief is in de beoordeling van de asielaanvraag, aldus nog verzoeker, die derhalve van mening is dat aan de hand van zijn verklaringen en aan de hand van de gegevens vermeld in het rapport van de Britse immigratiediensten besloten dient te worden tot de erkenning als vluchteling.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document *"Country information and guidance report : Egypt, Christians"* van UK Home Office van 14 juli 2014.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus *"Egypte. Veiligheidssituatie"* van 3 december 2014 gevoegd.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet laat verwerende partij op 26 juni 2015 aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus *"Egypte. Situatie van de christenen"* van 25 maart 2015.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de problemen die hij net als zijn ouders kende met de Egyptische Staatsveiligheid in 1997 en met de Egyptische autoriteiten in 2007 geen aanwijzingen zijn dat hij actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren en er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen, zoals wordt toegelicht, (ii) het feit dat hij Egypte na de eerste dagvaarding op 27 november 2011 probleemloos op legale wijze met een Schengenvisum verlaten heeft allerminst aantoon dat hij problemen zou kennen met de Egyptische autoriteiten en ook het feit dat hij na de voorgehouden veroordeling op 14 april 2012 probleemloos in contact staat met de Egyptische ambassadeur in België om te pleiten voor de rechten van de Kopten en hij zelfs geregistreerd zou zijn bij de Egyptische ambassade in Brussel allerminst te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de Egyptische autoriteiten, (iii) over de authenticiteit van het vonnis van 14 april 2012 ernstig kan getwijfeld worden, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, (iv) hij geen enkel ander bewijs voorlegt in verband met zijn asielrelaas terwijl hij nochtans melding maakt van twee brandstichtingen op zijn vereniging en tal van andere gerechtelijke documenten en hij in het bijzonder nalaat om de gerechtelijke documenten met betrekking tot de rechtszaak die tot de vrijspraak van de twee moslims leidde en de klacht van de twee moslims die voorafgaandelijk aan het vonnis van 14 april 2012 tegen hem zou zijn neergelegd, bij te brengen, en hij louter zijn eigen processen-verbaal neerlegt die volledig op zijn eigen verklaringen gebaseerd zijn en waarop de stempels duidelijk ingescand zijn, (v) het feit dat hij pas vijf maanden na het incident op 8 oktober 2011 besloot zijn land te verlaten ernstige vraagtekens plaatst bij de ernst en de oprechtheid van de door hem voorgehouden vrees en laat uitschijnen dat er van een ernstig conflict met de twee lokale moslims geen sprake is en (vi) hij aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over de incidenten van 22 augustus 2011 en 8 oktober 2011, noch over de dagvaarding van 27 november 2011, hoewel hij hiertoe duidelijk de kans heeft gehad, (vii) de door hem voorgelegde medisch-psychologische verslagen geenszins van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen en de inschatting van zijn asielmotieven dan ook niet wijzigen, (viii) er geen aanwijzingen zijn dat de politieke activiteiten die hij sedert zijn aankomst in België heeft uitgeoefend van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de Egyptische overheden, (ix) de loutere verwijzing naar de algemeen slechte situatie voor Kopten in Egypte en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties dienaangaande, zonder deze problematiek te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat en hij onvoldoende concrete elementen aanhaalt dat zijn familieleden momenteel persoonlijk gevisieerd worden en/of hij ten gevolge hiervan persoonlijke problemen zou kennen, (x) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (xi) de door hem ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, (xii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door

zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (xiii) de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat zij voormelde motiveringen kunnen weerleggen, zoals omstandig wordt uiteengezet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 oktober 2014 (CG nr. 1213633), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met twee lokale moslims en met de Egyptische autoriteiten. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.5.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet betwist dat de problemen die hij net als zijn ouders kende met de Egyptische Staatsveiligheid in 1997 en met de

Egyptische autoriteiten in 2007 geen aanwijzingen zijn dat hij actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren en er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen. De pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden als volgt: *“Vervolgens verklaart u in Egypte problemen te kennen met twee lokale moslims, A.(...) M.(...) R.(...) en M.(...) K.(...) S.(...). In een poging u af te persen vielen zij zowel op 22 augustus 2011 als op 8 oktober 2011 uw vereniging aan. U diende twee klachten in maar bij gebrek aan bewijslast of getuigen kregen zij de vrijspraak. Op 14 april 2012 stelt u tot drie jaar gevangenisstraf te zijn veroordeeld door de Egyptische autoriteiten. Volgens de officiële beschuldiging had u valse verklaringen afgelegd lastens bovengenoemde personen en zo de staat overlast bezorgd. U vermoedt echter dat het de twee lokale moslims waren die een klacht tegen u hadden neergelegd. Bij terugkeer naar Egypte vreest u te worden gearresteerd of te worden gedood (CGVS, pp.19-32). De verklaringen die u aflegt om uw vrees aannemelijk te maken, zijn evenwel weinig geloofwaardig.*

Allereerst dient te worden vastgesteld dat u Egypte na de eerste dagvaarding op 27 november 2011 probleemloos op legale wijze met een Schengenvisum (afgiftedatum 07/03/2012) verlaten heeft (CGVS, p.15). Dit toont allerm minst aan dat u problemen zou kennen met de Egyptische autoriteiten. Indien u werkelijk gevisieerd zou worden door de Egyptische autoriteiten is het ongeloofwaardig om uw land van herkomst op legale wijze te verlaten, te meer er op de dag van uw vertrek op 23 maart 2012 een tweede dagvaarding werd uitgevaardigd (CGVS, p.15 & p.26). Ook het feit dat u na de voorgehouden veroordeling op 14 april 2012 probleemloos in contact staat met de Egyptische ambassadeur in België om te pleiten voor de rechten van de Kopten en zelfs geregistreerd zou zijn bij de Egyptische ambassade in Brussel (CGVS, p.13 & pp.30-31), valt allerm minst te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie ten aanzien van de Egyptische autoriteiten (p.13 & p.31).”

Het verweer in het verzoekschrift dat verzoekers problemen eerder lokaal van aard zijn, namelijk met lokale machtshebbers en veiligheidsdiensten, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Immers, uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat hij op 27 november 2011 zou zijn gedagvaard door de *nationale veiligheidsdienst* om informatie te verschaffen over de financiële bronnen van zijn organisatie, dat hem, toen hij op 23 maart 2012 naar België reisde, een tweede dagvaarding zou gestuurd zijn en dat hij op 14 april 2012 door de *Correctionele Rechtbank van Al Minya* bij verstek zou veroordeeld zijn tot drie jaar gevangenisstraf op basis van een valse aangifte door twee moslims, A.M.R. en M.K.S.. Verzoeker verklaarde zelf dat hij om die reden vreest bij terugkeer naar Egypte te worden gearresteerd of te worden gedood. Gelet op deze verklaringen, is het dan ook allerm minst ernstig dat verzoeker plots in onderhavig verzoekschrift zijn relaas tracht bij te sturen, stellende dat hij niet rechtsreeks door de centrale autoriteiten zou worden vervolgd, maar door lokale entiteiten.

2.5.3. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met reden dat ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van het door verzoeker voorgelegde vonnis van 14 april 2012. Verzoeker volhardt dat het door hem neergelegde vonnis een authentiek stuk is en laakt dat het Commissariaat-generaal geenszins de authenticiteit van dit vonnis op grondige wijze heeft nagegaan. Hij betoogt in dit verband dat het feit dat er sprake zou kunnen zijn van ingescande stempels niet belet dat het vonnis authentiek is en dat ook in België kopieën van vonnissen worden afgeleverd waarop met balpen is geschreven. Hij gaat hiermee evenwel voorbij aan de overige pertinente vaststellingen met betrekking tot dit vonnis, namelijk *“(...) Niet alleen staat nergens vermeld krachtens welk artikel u precies tot drie jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. Het hoeft geen betoog dat elke rechterlijke uitspraak zijn grondslag vindt in een specifiek wetsartikel en dit op het vonnis vermeld wordt. Ook dient een vonnis steeds met redenen omkleed te worden. Hoewel er wordt verwezen naar pleidooien en geraadpleegde documenten, worden deze geenszins gespecificeerd. Dat de rechtbank “er zeker van is” dat u de heer R.(...) M.(...) M.(...) zonder enkel recht beschuldigd heeft en daardoor bij de autoriteiten overlast heeft veroorzaakt, is hoegenaamd geen afdoende motivering. Opmerkelijk is voorts dat de datum op het eigenlijke vonnis niet strookt met de datum op de bijlage bij het vonnis. Waar het eigenlijke vonnis dateert van 14 april 2012, staat in de bijlage aan het vonnis vermeld dat het in openbare zitting werd uitgesproken op 14 februari 2012. Het bovenstaande in acht genomen, rijzen er ernstige twijfels over de authenticiteit van het door u neergelegde vonnis d.d. 14 april 2012 en komt de oprechtheid van uw verklaringen in het gedrang. (...)”*

Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt

aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Zo kan aan de aangebrachte stukken bewijswaarde worden geweigerd wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. *In casu* volstaan voorgaande vaststellingen naar het oordeel van de Raad om aan het voorgelegde vonnis iedere bewijswaarde te ontzeggen. De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

2.5.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de vaststellingen en overwegingen ongemoeid laat die bijkomend de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vervolgingsvrees door twee lokale moslims en door de Egyptische autoriteiten ondermijnen, namelijk dat (i) hij geen enkel ander bewijs voorlegt in verband met zijn asielaas terwijl hij nochtans melding maakt van twee brandstichtingen op zijn vereniging en tal van andere gerechtelijke documenten en hij in het bijzonder nalaat om de gerechtelijke documenten met betrekking tot de rechtszaak die tot de vrijspraak van de twee moslims leidde en de klacht van de twee moslims die voorafgaandelijk aan het vonnis van 14 april 2012 tegen hem zou zijn neergelegd, bij te brengen, en hij louter zijn eigen processen-verbaal neerlegt die volledig op zijn eigen verklaringen gebaseerd zijn en waarop de stempels duidelijk ingescand zijn, (ii) het feit dat hij pas vijf maanden na het incident op 8 oktober 2011 besloot zijn land te verlaten ernstige vraagtekens plaatst bij de ernst en de oprechtheid van de door hem voorgehouden vrees en laat uitschijnen dat er van een ernstig conflict met de twee lokale moslims geen sprake is en (iii) hij aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over de incidenten van 22 augustus 2011 en 8 oktober 2011, noch over de dagvaarding van 27 november 2011, hoewel hij hiertoe duidelijk de kans heeft gehad. Tevens gaat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geheel voorbij aan het besluit dat er geen aanwijzingen zijn dat de politieke activiteiten die hij sedert zijn aankomst in België heeft uitgeoefend van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de Egyptische overheden. Het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5.5. Evenmin betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5.6. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. De argumentatie in het verzoekschrift volstaat voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.*

Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakt u gewag van de algemeen slechte situatie voor Kopten in Egypte en verwijst u naar een aantal

vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties dienaangaande (CGVS, p.9 & p.30). Zonder deze problematiek te betrekken op uw individuele en persoonlijke situatie volstaat het echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De enige aanwijzing die u hiertoe aanhaalt betreft het feit dat uw familie (nvdr. uw ouders, uw broer en diens gezin) na uw vertrek uit Egypte het huis in Saft al Laban verlaten hebben, in het dorp Atsa zijn ondergedoken alsook dat uw broer zijn werk preventief ontvlucht is nadat de Kopten vervolgd en bedreigd werden tijdens de betogingen van de Moslimbroeders in Rabia al-Adawiya en Al Nahda. Ondanks uw verklaring dat uw familie geen problemen meer gekend heeft in Atsa (CGVS, p.29), stelt u dat het niet goed met hen gaat. Telkens u hen telefoneert, bent u bang dat iemand van hen vermoord wordt. Zelfs indien zij effectief problemen zouden hebben, zouden zij u dit niet vertellen om u niet ongerust te maken (CGVS, p.14). Men kan zich de vraag stellen in hoeverre uw familie in hun opzet slagen u niet ongerust te willen maken door welbewust informatie achter te houden. In het kader van de voorbereiding van uw asielaanvraag lijkt het overigens des te logischer dat uw ouders u hierin zouden willen bijstaan door u zo goed mogelijk van alles op de hoogte te stellen. Bijgevolg haalt u onvoldoende concrete elementen aan dat uw familieleden momenteel persoonlijk gevisieerd worden en/of u ten gevolge hiervan persoonlijke problemen zou kennen. Bovendien verblijven uw ouders, uw broer en diens gezin intussen nog steeds allemaal in Egypte en dit zonder zelf persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p.14 & p.29).

Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte zonder deze te betrekken op uw individuele en persoonlijke situatie, volstaat verder niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.”

Voorts blijkt uit de aan de Raad op 26 juni 2015 overgemaakte update (COI Focus “Egypte. Situatie van de christenen” van 25 maart 2015) dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar nog niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de Koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) Kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen, al dan niet afkomstig uit een grote stad, actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto*, aan de hand van op verzoekers persoonlijke situatie betrokken feiten, te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, ongeacht of hij afkomstig is uit een gebied waar er effectief religieus geweld heeft plaatsgevonden, in gebreke.

De verwijzing naar het rapport van de Britse immigratiediensten kan, mede gelet op de recentere informatie aangebracht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voorgaande appreciatie niet ombuigen.

Waar verzoeker nog opwerpt dat hij ook in een specifieke categorie van christenen kan worden geplaatst, namelijk *“persons who are involved in construction/repair of churches that have been the target of an attack”*, benadrukt de Raad dat de door hem aangehaalde problemen met twee lokale moslims, die zijn organisatie in brand zouden hebben gestoken omdat hij weigerde financiële steun te geven voor hun moskee, ongeloofwaardig werden bevonden en dat verzoeker voor het overige doorheen zijn opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel ogenblik heeft aangehaald dat hij omwille van het feit dat zijn organisatie instond voor het verzamelen van fondsen teneinde de renovatie van kerken te financieren, specifieke problemen zou hebben ondervonden, laat staan dat dit gegeven een aanleiding vormde om zijn land te verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Het is dan ook geenszins ernstig dat verzoeker plots in onderhavig verzoekschrift opwerpt dat hij tot deze specifieke categorie van personen zou behoren, nu uit niets blijkt dat hij omwille van de hierboven aangehaalde feiten zou vervolgd zijn/worden. Daar verzoeker geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten heeft aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat hij daadwerkelijk bij terugkeer wordt bedreigd of vervolgd of dat wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, is het loutere feit dat hij mogelijks tot een risicogroep zou behoren onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is.

Uit de aan de verweernota gevoegde informatie (COI Focus – *Egypte Veiligheidssituatie (update)* dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde incidenten en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geïsoleerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geïsoleerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld

dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, *in casu* El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio erop dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

Gelet op voorgaande informatie, is de Raad van oordeel dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat er aldus actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.8. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, houden de door verzoeker ingeroepen medische problemen geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dient verzoeker zich voor de beoordeling van de medische elementen te richten tot de hiertoe geëigende procedure.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS